

THỦY TRÌNH SÔNG HƯƠNG QUA NÉT BÚT TÀI HOA CỦA HOÀNG PHỦ NGỌC TƯỜNG

TS Nguyễn Thị Ngọc Thúy
Trường Đại học Tây Bắc

Tóm tắt: Bài viết này hướng tới khắc họa hành trình dòng chảy của dòng sông qua nét bút tài hoa của Hoàng Phủ Ngọc Tường, với bút kí “Ai đã tên cho dòng sông”. Đó là mạch chảy bất tận, dồi dào sức sống được tiếp nối từ khúc thượng nguồn ẩn chứa nhiều bí mật, về với vùng ngoại ô hiền hòa, để rồi chảy qua kinh thành Huế, và đổ ra biển Đông. Từ đó, làm nổi bật chất tài hoa, lối hành văn hướng nội đầy mê đắm, lối liên tưởng phóng khoáng, chất thơ thi vị ngọt ngào của ngòi bút tác giả.

Từ khóa: Hoàng Phủ Ngọc Tường, “Ai đã tên cho dòng sông”, Bút kí, sông Hương.

1. ĐẶT VẤN ĐỀ

Hoàng Phủ Ngọc Tường là tác giả có nhiều đóng góp cho nền văn học Việt Nam hiện đại. Ông được đánh giá là “một trong mấy nhà văn viết kí hay nhất của văn học Việt Nam hiện nay” [6]. Nét đặc sắc trong phong cách nghệ thuật của nhà văn là sự tài hoa, uyên bác. Đó là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa chất trí tuệ và chất trữ tình, khả năng liên tưởng mạnh mẽ, lối hành văn mê đắm, quyến rũ và những khám phá kiến thức phong phú, mới mẻ.

Bút kí là thể loại chủ yếu trong sự nghiệp văn chương của ông. Trong đó, kí về Huế chiếm một số lượng lớn, chúng thể hiện chất Huế thơ mộng đầy quyến rũ. Sinh ra và lớn lên ở mảnh đất kinh thành giàu truyền thống văn hóa, sáng tác của Hoàng Phủ Ngọc Tường gắn bó máu thịt với tất cả vùng đất này. Huế trở thành một phần trong đời sống tinh thần của nhà văn, thể hiện tình cảm gắn bó sâu nặng của Hoàng Phủ Ngọc Tường với mảnh đất giàu trầm tích văn hóa. Về chất Huế trong kí Hoàng Phủ Ngọc Tường, nhà văn Tô Hoài đã nhận xét: “Hoàng Phủ Ngọc Tường trầm cả tâm hồn trong khuôn mặt cuộc đời cùng với đất trời, sông nước của Huế” [2].

Với một tâm hồn nghệ sĩ tinh tế, một vốn văn hóa phong phú, tác giả đã phát hiện ra những vẻ đẹp tiềm ẩn, huyền diệu, thơ mộng của Hương Giang. Vẻ đẹp tâm hồn ấy được thể hiện trọn vẹn qua bút kí “Ai đã đặt tên cho dòng sông”.

Bút kí đậm màu sắc trữ tình được tổ chức xoay quanh nhân vật xưng tôi không ngừng chiêm nghiệm, suy tư trong chiều sâu thời gian, chiều rộng dài của không gian, và đắm chìm trong một thế giới nội tâm. Tất cả các hình ảnh của thực tại được phóng chiếu qua những lăng kính của cảm xúc, cảm giác. Phương thức kết nối sự kiện trong điểm nhìn của cái tôi nội cảm ấy khiến “Ai đã đặt tên cho dòng sông” đa diết một chất trữ tình, và thủy trình dòng chảy xác thực giữa không gian được miêu tả trở nên mờ nhòe, biến ảo. Hoàng Phủ Ngọc Tường đã đưa tâm hồn người đọc nương theo thủy trình dòng sông ngát hương, bằng chiếc thuyền trí tuệ và tâm hồn, bằng mái chèo là ngòi bút lặng lẽ, miệt mài.

Bài viết này hướng tới khắc họa hành trình dòng chảy của dòng sông qua nét bút tài hoa của Hoàng Phủ Ngọc Tường, với đoạn “Ai đã tên cho dòng sông” (sgk Ngữ văn lớp 12) trích bút kí cùng tên của Hoàng Phủ Ngọc Tường.

2. NỘI DUNG

2.1. Khái niệm thủy trình

Theo Vtudien, thủy trình là “lộ trình về đường thủy” (<https://vtudien.com>), tức là hành trình vận động giữa không gian của dòng nước chảy từ điểm khởi đầu của nguồn mạch tới điểm kết thúc để hòa vào một không gian rộng lớn hơn theo quy luật “suối đổ về sông”, “trăm sông hòa vào biển lớn”.

Trong khuôn khổ bài viết này, chúng tôi hướng tới khám phá hành trình dòng chảy của sông Hương từ nơi khởi nguồn giữa đại ngàn

Trường Sơn và hòa vào biển Đông rộng lớn, qua tâm thức sáng tạo tài hoa và uyên bác của Hoàng Phủ Ngọc Tường.

2.2. Thủy trình sông Hương qua nét bút tài hoa của Hoàng Phủ Ngọc Tường

Cố đô xưa ngự trên bờ dòng Hương, con sông mà đến nay chẳng ai biết tại sao mang cái tên ấy. Cái tên không được đặt dựa vào màu sắc của nước mà dựa vào sự tinh tế từ mùi vị của nó. Nhan đề bài bút kí là một câu hỏi về cái tên đầy thi vị ấy. Câu hỏi ngỡ như băng khuâng, khó trả lời nhưng lại là một tín hiệu thâm mỹ mở ra nội dung của tác phẩm: *Ai đã đặt tên cho dòng sông?* Nó thể hiện cái nhìn đầy xúc cảm của cái tôi trữ tình tác giả “*với đất*”, “*với trời*”, về huyền thoại và lịch sử của dòng sông, gắn với vùng đất. Câu hỏi bày tỏ lòng biết ơn của tác giả về nguồn cội, về những con người đã khai phá, gắn bó sự sống của mình với dòng sông. Nó cũng chính là nguyên cơ để nhà văn dẫn dắt bạn đọc, khơi gợi sự tò mò của bạn đọc bước vào một cuộc hành trình tìm về cội nguồn của dòng sông. Từ cái nguyên cơ rất thơ ấy, Hoàng Phủ Ngọc Tường mở ra vẻ đẹp muôn sắc màu của Hương giang, thậm chí nhuộm màu huyền thoại, đồng thời mở ra tâm hồn mình: một người am hiểu về thiên nhiên, lịch sử xứ Huế và cũng là người yêu tha thiết mảnh đất cố đô này.

Kết thúc tác phẩm, tác giả đưa ra câu trả lời cho câu hỏi ở nhan đề: *Ai đã đặt tên cho dòng sông?* Đó là một mẫu huyền thoại đẹp khép lại những trang kí nhằm tô đậm thêm vẻ đẹp lấp lánh của dòng sông Hương, đồng thời bộc lộ một tình yêu nồng cháy suy tư: “*Ai đã đặt tên cho dòng sông? Có nhiều cách trả lời cho câu hỏi ấy. Trong đó, tôi thích nhất một huyền thoại kể rằng vì yêu quý con sông xinh đẹp của quê hương, con người hai bờ đã nấu nước trăm loài hoa đổ xuống lòng sông, để làn nước thơm tho mãi. Tôi lĩnh hội ý của truyền thuyết ấy như thế này: con người đã đặt tên cho dòng sông như nhà thơ chọn bút hiệu của mình, gửi gắm vào đấy tất cả ước vọng muốn đem cái Đẹp và tiếng thơm xây đắp văn hóa và lịch sử*”.

Như vậy, tên gọi bắt nguồn từ hương thơm của trăm loài hoa, từ tình yêu tha thiết của người xứ Huế với sông Hương. Bởi thế, *Ai đã đặt tên cho dòng sông?* bày tỏ khát khao

kiếm tìm, khám phá cái đẹp tiềm ẩn của dòng sông Hương; tình yêu tha thiết, sự gắn bó với vẻ đẹp...

Từ nhan đề nhiều xúc cảm, bài kí tập trung khắc họa vẻ đẹp của thủy trình sông Hương. Qua đó, lời văn tái hiện hình ảnh mảnh đất cố đô với những nét thơ mộng, với truyền thống văn hóa, lịch sử, tâm hồn tính cách con người Huế. Với vốn tri thức uyên bác, sự cảm nhận, miêu tả tinh tế và tấm lòng của một người con yêu mến quê hương xứ sở, tác giả xây dựng hình ảnh sông Hương trở thành một biểu tượng thiêng liêng của xứ Huế, quê hương đất nước. Điểm nhìn ấy thể hiện sự say mê gắn bó, am hiểu tác giả về những điều mình viết, ông viết về dòng sông quê hương như một món nợ ân tình.

Ở góc nhìn địa lí, nhà văn đã kiến tạo trong trang viết hành trình bền bỉ, đầy nhịp điệu của dòng sông từ thượng nguồn ra tới biển Đông. Hành trình địa lí độc đáo ấy đã được tác giả khái quát: “*Trong những dòng sông đẹp mà tôi thường nghe nói đến hình như chỉ sông Hương là thuộc về một thành phố duy nhất*”. Câu văn đã biểu hiện nét độc đáo của sông Hương, thể hiện sự am tường của nhà văn về hành trình dòng chảy của nó. Đồng thời, tác giả kín đáo và tinh tế bộc lộ cảm giác sở hữu đầy thương mến đối với dòng sông quê hương, thể hiện niềm tự hào kiêu hãnh khi mặc nhiên đặt sông Hương ngang hàng với những dòng sông đẹp trên thế giới.

Quả vậy, hiếm có dòng sông lớn nào chỉ thuộc về một thành phố duy nhất. Sông Hồng, sông Cửu Long đã chảy qua bao thành phố của đất nước, các nước láng giềng và nối dài tới biển khơi nhưng sông Hương chỉ ôm ấp duy nhất thành phố Huế yêu thương.

Hành trình dòng chảy của dòng sông Hương được Hoàng Phủ Ngọc Tường kiến tạo sinh động gắn với những mốc không gian khác nhau, gắn với đặc trưng địa hình tự nhiên. Đó là cuộc hành trình với sự chuyển dòng liên tục ẩn giấu bao điều bí mật.

2.2.1. Từ khúc thượng nguồn ẩn chứa nhiều bí mật

Nói đến sông Hương người ta thường hình dung dòng sông êm ả, thơ mộng nơi cây cầu Trường Tiền hay thành quách, đền đài, chùa miếu cổ kính soi mình. Nhưng còn có một

sông Hương rất khác nhìn từ cội nguồn Trường Sơn, với những cụm rừng già nguyên sinh hoang sơ xanh ngút ngàn bên dòng nước nơi đầu nguồn xanh biếc. Nó chảy quanh các chân núi, xuyên qua các cánh rừng rậm của hệ thực vật nhiệt đới cổ thụ và nguyên sơ.

Lặn lội, trèo đèo, vượt suối lần đến ngọn nguồn dòng sông để tìm hiểu, quan sát và nhà văn ngạc nhiên bắt gặp một vóc dáng mới mẻ, dữ dội của nó giữa đại ngàn hùng vĩ, hiểm trở.

Ở đó, âm hưởng của dòng chảy “là một bản trường ca rừng già”, chảy “rầm rộ giữa bóng cây đại ngàn, mãnh liệt qua các ghềnh thác... là khúc hát huyền thoại với lời ca ngân vang, hào hùng gọi âm hưởng dòng nước đổ từ trên cao với tốc độ và cường độ mạnh mẽ.

Sông Hương ở khúc thượng nguồn được miêu tả trong câu văn dài được chia làm nhiều vế liên tục như gọi dậy cái dư vang của trường ca. Thủ pháp điệp cấu trúc, với những tính từ chỉ mức độ *rầm rộ, mãnh liệt, dịu dàng, say đắm* đã diễn tả âm hưởng hùng tráng, sức nước mạnh mẽ, vẻ quyến rũ đầy mê hoặc của con sông giữa rừng già.

Về vóc dáng, cũng có lúc nó trở nên dịu dàng và say đắm giữa dặm dài chói lọi màu đỏ của hoa đỗ quyên rừng. Giữa không gian của ngàn hoa cổ tích, dòng sông đắm mình trong bộ xiêm y lộng lẫy được tạo nên từ sắc hoa rực rỡ chói lọi.

Về sức sống linh hồn, sông Hương tựa như “một cô gái Di-gan phóng khoáng và man dại”, đồng thời lại có “một bản lĩnh gan dạ, tâm hồn tự do và trong sáng”. Thủ pháp so sánh, kết hợp với nhân hoá tạo nên một liên tưởng thú vị và độc đáo. Nhà văn ví con sông như những cô gái Di-gan thích sống lang thang, tự do và yêu ca hát, nhảy múa có vẻ đẹp man dại, đầy quyến rũ để khắc vào tâm trí người đọc một ấn tượng mạnh về vẻ đẹp hoang dại nhưng cũng rất quyến rũ của con sông.

Cách viết của Hoàng Phủ Ngọc Tường thật gọi cảm, giúp người đọc tìm thấy khám phá mới về sông Hương dữ dội giữa rừng già thâm sâu, bí ẩn, ít người biết đến. Đó là sức sống mãnh liệt, vừa hùng tráng vừa trữ tình. Âm hưởng dữ dội ngân lên giữa không gian rừng già, họa với sắc màu diện mạo rực rỡ.

2.2.2. Về với vùng ngoại ô hiền hòa

Ra khỏi đại ngàn, sông Hương chuyển dòng giấu kín cuộc hành trình gian truân giữa lòng Trường Sơn. Chảy ngầm dưới những hang đá, sông Hương hiện ra trong một hình hài mới sau khi “*ném chìa khóa trong những hang đá dưới chân núi Kim Phụng*”. Thủ pháp nhân hoá được sử dụng để miêu tả bí mật của sông Hương, nó cất giữ bao điều mới lạ khi ẩn mình trong lòng hang đá.

Sức nước dữ dội của rừng già đã cuộn chảy trong lòng sông Hương biết bao phù sa, để nó trở thành *người mẹ phù sa của một vùng văn hóa xứ sở* mang vẻ đẹp dịu dàng trí tuệ. Nhà văn nhân hóa dòng chảy thiên nhiên để khẳng định sứ mệnh thiêng liêng của nó, sông Hương là một khởi nguồn, là sự bắt đầu của không gian văn hóa Huế. Chính vì vậy, từng ngày từng giờ sông Hương vươn mình chảy ra biển, nó duy trì và bồi đắp phù sa cho cả một vùng văn hóa đã được hình thành trên sông và hai bên bờ sông.

Ở ngoại ô thành phố Huế, sông Hương hiện hình trong dáng vẻ mềm mại, uốn lượn. Nó thể hiện một vóc dáng mới, sức sống mới, đầy khao khát và lãng mạn: “*Sông Hương chuyển dòng liên tục, vòng giữa khúc quanh đột ngột, uốn mình theo những đường cong thật mềm ... vẽ một hình vòng cung thật tròn*” xuôi dần về Huế trong sắc nước xanh thắm. Biện pháp nhân hóa được nhà văn sử dụng như một phép tu từ chủ đạo để miêu tả, thể hiện vẻ đẹp có linh hồn của sông Hương, sức sống mà sông Hương mang đến cho vùng ngoại ô - *người tình đánh thức người gái đẹp nằm ngủ mơ màng giữa cánh đồng Châu Hóa đầy hoa dại*. Sự mát lành của dòng chảy tưới tắm cho những cánh đồng. Từ đây, thủy trình của sông Hương khi nó bắt đầu về xuôi *tựa một cuộc tìm kiếm có ý thức* để đi tới gặp thành phố tương lai.

Bên cạnh dáng điệu yêu kiều, thơ mộng và trữ tình, lúc này sông Hương qua con mắt cảm nhận và khám phá của Hoàng Phủ Ngọc Tường còn mang vẻ đẹp sâu lắng và bí ẩn. Đó là *vẻ đẹp trầm mặc, như triết lí, như cổ thi*. “*Dòng sông mềm như tấm lụa*” chuyển mình ngày đêm bên những lăng tẩm, thành quách của những vua chúa thời Nguyễn, để rồi như khoác lên mình cái dáng vẻ trầm mặc, xưa như

những triết lí của cổ nhân tự thưở nào. Dòng chảy ấy còn hòa mình vào thanh âm bình yên của tiếng gà gáy ven sông, của những làng mạc hiền hoà.

2.2.3. Sông chảy vào lòng nên Huế rất sâu...

Vượt qua hành trình gian truân, sông Hương đã tìm về đến “thành phố tương lai” mà nó mong đợi, con sông “tươi vui hẳn lên”. Dòng sông chạm vào thành phố thân yêu giữa những “thuyền bãi xanh biếc của vùng ngoại ô Kim Long” để rồi “giáp mặt thành phố ở cồn Giã Viên”. Đến đây, con sông giống như một cô gái đẹp e lệ, dịu dàng nghiêng mình chào Huế “...sông Hương đã uốn một cánh cung rất nhẹ sang đến cồn Hến”, “như một tiếng văng không nói ra của tình yêu”. Giống như sông Xen ở Pari, sông Đa- nuýp ở Bu- đa- pét, “sông Hương nằm ngay giữa lòng thành phố yêu quý của mình”.

Chảy vào lòng thành phố Huế, dáng vẻ dòng sông hiền hòa, nhịp chảy êm đềm. Hoàng Phủ Ngọc Tường tưởng tượng, dòng sông hóa thân thành “điệu slow tình cảm dành riêng cho Huế”, “trôi thật chậm, cơ hồ như một mặt hồ yên tĩnh” ôm ấp đô thị cổ. Nhịp chảy ấy khởi nguồn từ đặc điểm địa lý: “những chi lưu ấy cùng với hai hòn đảo nhỏ trên sông đã làm giảm hẳn lưu tốc của dòng nước khiến cho sông Hương khi đi qua thành phố đã trôi đi chậm, thực chậm cơ hồ chỉ còn là một mặt hồ yên tĩnh”. Địa hình bằng phẳng của Huế đã tạo nên nhịp chảy hiền hoà, tĩnh lặng đến tuyệt đối. Nhà văn tinh tế khám phá lưu tốc Hương giang trong thế đối sánh với lưu tốc các dòng sông khác ở Việt Nam và thế giới. Đó là con sông Nêva chảy băng băng lướt qua trước cung điện Petecbua cũ để ra bể Ban-tích, lưu tốc của con sông này nhanh đến mức “không kịp cho lũ hải âu nói một điều gì với người bạn của chúng đang ngẩn ngơ trông theo”. Mượn câu nói của Hêraclít – nhà triết học Hy Lạp, trong một cách nói thật hình ảnh “khóc suốt đời vì những dòng sông trôi quá nhanh”, Hoàng Phủ Ngọc Tường đã đem đến một kiến giải khác, hết sức thú vị và độc đáo về nhịp chảy của dòng sông quê hương. Đó là cách lý giải từ tình yêu máu thịt dành cho Huế: điệu chảy lững lờ là bởi những nhớ thương dòng sông dành cho mảnh đất này.

Nó tình tứ uốn một cánh cung rất nhẹ... như một tiếng văng không nói ra của tình yêu, thủ pháp so sánh từ cái cụ thể đến cái trừu tượng gợi tả dáng hình sông Hương, đồng thời tinh tế chỉ ra mối liên tưởng về tình yêu gắn bó giữa Huế với sông Hương. Mối giao hòa giữa đất trời Huế và sông Hương dường như đã tạo nên cái điệu chảy lững lờ như thương nhớ, như muốn đi muốn ở, như những vẩn vương của một nỗi lòng. Điệu chảy ấy gợi trong ta sự liên tưởng về cái nhịp sống của con người nơi đây: kín đáo, dịu dàng mà da diết, đắm sâu. Liệu có phải điệu chảy của dòng sông bao đời nay đã tỏa khí thiêng hun đúc nên vẻ đẹp hồn người.

2.2.4. Tạm biệt kinh thành như “một chút lẳng lơ kín đáo của tình yêu”

“Rời khỏi kinh thành”, sông Hương mang tâm thế của người tình dịu dàng và chung thủy. Xuôi về Cồn Hến “quanh năm mơ màng sương khói”, hòa với màu xanh của những khu vườn Vĩ Dạ, sông Hương mang vẻ đẹp huyền ảo, mơ màng khiến ta không khỏi liên tưởng đến khu vườn trong nắng sớm, dòng sông Trăng và sương khói trong thơ Hàn Mặc Tử. Và thật bất ngờ, trước khi rời khỏi kinh thành Huế, sông Hương “đột ngột rẽ dòng ...để gặp lại thành phố lần cuối”. Khi rời khỏi kinh thành Huế, sông Hương chệch về hướng chính bắc. Tuy nhiên, do đặc điểm địa lý ở đất nước ta hầu hết mọi con sông đều chảy về hướng đông rồi đổ ra biển. Nó phải chuyển dòng sang hướng đông và đi qua một góc của thành phố Huế ở thị trấn Bao Vinh xưa cổ. Đặc điểm địa lý tự nhiên của dòng sông ấy trong con mắt tài hoa của Hoàng Phủ Ngọc Tường trở thành một sự kiến tạo đầy hữu ý của tạo hóa: “... Đó là nỗi vương vấn, cả một chút lẳng lơ kín đáo của tình yêu”.

Miêu tả khúc quanh đột ngột này, Hoàng Phủ Ngọc Tường đã dùng biện pháp nhân hóa để thổi hồn vào dáng hình của dòng sông, kết nối sông Hương với con người và văn hóa của vùng đất. Trong tâm thức sang tạo của Hoàng Phủ Ngọc Tường, sông Hương và Huế có mối quan hệ khăng khít gắn bó, mỗi thiên duyên của trời đất, của không gian và tâm hồn con người.

3. KẾT LUẬN

Nhìn từ góc độ địa lý mà tách riêng sông Hương ra khỏi sự sống, thiên nhiên và con

người thành phố Huế, nó chỉ còn là dòng nước vô tri chảy giữa đôi bờ. Thủy trình sông Hương từ thượng nguồn Trường Sơn tới khi đổ ra biển Đông đã tôn tạo vẻ đẹp cho cảnh sắc thiên nhiên, con người Huế và ngược lại lòng sông cũng hun đúc trong mình mọi âm vang của sắc trời, văn hóa vùng đất cố đô.

Thủy trình dòng chảy đã được gọi tả bởi sự hiểu biết tường tận vùng đất kinh kì cũ, bằng sự liên tưởng tinh tế và tình yêu với quê hương. Mỗi trang viết là sự hắt bóng của tình yêu tha thiết với quê hương xứ sở, in đậm lối tư duy tài hoa, sáng tạo độc đáo. Hoàng Phủ Ngọc Tường đã đưa tâm hồn người đọc nương theo thủy trình dòng sông ngát hương, bằng chiếc thuyền trí tuệ và tâm hồn, bằng mái chèo là ngòi bút lạng lẽ, miệt mài.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

1. Trần Thanh Đạm (1978), *Vấn đề giảng dạy tác phẩm văn học theo loại thể*, NXB Giáo Dục, Hà Nội.
2. Tô Hoài (1966), *Bước phát triển mới của thể kí*, Tạp chí văn học số 8.
3. Nguyễn Đăng Mạnh (1994), *Con đường đi vào thế giới nghệ thuật của nhà văn*, NXB Giáo dục Hà Nội.
4. Nam Mộc (1967), *Thể kí và vấn đề viết về người thật, việc thật*, Tạp chí văn học số 6.
5. Phạm Phú Phong (1986), *Đọc “Ai đã đặt tên cho dòng sông” nghĩ về chặng đường sáng tác của Hoàng Phủ Ngọc Tường*, Tạp chí sông Hương số 3.
6. Trần Đình Sử (1987), *Ai đã đặt tên cho dòng sông – Bút kí sử thi của Hoàng Phủ Ngọc Tường*, Tạp chí Văn nghệ số 7.
7. <https://vtudien.com>.

A STUDY ON “THUY TRINH SONG HUONG” WRITTEN BY HOANG PHU NGOC TUONG

Nguyen Thi Ngoc Thuy
Tay Bac University

Abstract: *This study was conducted to investigate the talent and skilfulness of a famous writer Hoang Phu Ngoc Tuong. This study showed that Ngoang Phu Ngoc Tuong, known as "Who gave the river a name" was a real talent who succeeded in depicting the vivid flow of the river with different stages: energetic flow with many hidden secrets at the upstream, through the peaceful Hue citadel, and into the East Sea. This study revealed a high level of talent and skilfulness, the passionate introverted writing style, the liberal association, the sweet poetic quality of the writer.*

Keywords: *Hoang Phu Ngoc Tuong, “Who named the river”, Huong river.*

Ngày nhận bài: 28/2/2022. Ngày nhận đăng: 16/6/2022.

Liên lạc: Nguyễn Thị Ngọc Thuý, e-mail: ngocthuy@utb.edu.vn